

CO CHCETE OD BOHA?

BURT ASBILL

(Praha, listopad 2004)

Chvála buď Hospodinu. Trocha cestování nestačí k tomu, aby byl umlčen Boží Duch nebo přestalo plynout Jeho slovo. Zjišťuji, že pomazání je to, co láme jho. A také vím, že pomazání nám dodává sílu a vitalitu činit věci, které je třeba vykonat. A také vím, co na toto téma říká epištola Římanům 8:1-3, myslím. Píše se tam, že „...zákon Ducha života v Kristu Ježíši vysvobodil mne od zákona hřícha i smrti“. Můžete na to říci amen? Možná, že vaše zkušenost je jiná, ale já mohu vydat svědectví o Boží moci, která pro mne učinila to, co jsem já sám pro sebe učinit nemohl. Chvála Pánu.

Pokud mezi vámi není nikdo, kdo by se nacházel uprostřed problémů nebo soužení, tak to, co se vám chystám povědět, pro vás pravděpodobně nebude mít valnou hodnotu. Pokud nemáte soužení a problémy, pak vás nebude zajímat to, co vám chci říci. To, co mám na srdci, se týká situace, kdy má člověk trápení a problémy. Během cesty na shromáždění jsme si s Kristýnou povídali a mezi řečí se mě zeptala, jestli znám píseň, která se jmenuje „Víš, kdo jsi?“ Když mi tuto otázku položila, zřejmě vůbec netušila, že se dotkla slova, tématu, které k nám Hospodin mluvil jako k jednotlivcům i kolektivně po řadu měsíců. A mám zato, že ani jeden z nás vlastně nevíme, kdo jsme v Božích očích. Bude tedy asi dobře, když tu otázku trochu přeformuluji a zeptám se vás asi takto: „Co vlastně chcete od Boha?“

Nejprve se totiž musíte ujistit v tom, co vlastně chcete. To musíte udělat ještě předtím, než vám Bůh může dát nebo učinit to, co potřebujete. V Písmu nacházíme princip – a mimochodem, budu kázat na téma z 1. Jana 3:1, takže pokud bychom se k tomu nedostali, vezte, že právě tam nacházíme myšlenku, která mne dnešního večera motivuje. Pokud bychom se k tomu dnešního večera nedostali, můžete si to později přečíst sami. V Písmu je jeden princip, který se obecně týká všech křesťanů. Je to PRINCIP TŘICETINÁSOBKU, ŠEDESÁTINÁSOBKU A STONÁSOBKU. A v Písmu se o tomto principu nemluví pouze jednou, ale je zmiňován mnohokrát, a to jak ve Starém, tak i v Novém zákoně. Ovšem mluví se

o tom rozličnými způsoby. Jeden z nich nacházíme v podobenství o rozsévači. A prosím uvědomte si, že jsem to nebyl já, kdo Bibli napsal. Souhlasíte, že? Ona to totiž není moje myšlenka. Je to myšlenka, která byla v Bibli dávno předtím, než jsem se já objevil. A nebyla pouze v Novém zákoně, ale také ve Starém. Vzhledem k tomu, že vás všechny považuji za pilné studenty Bible, jistě si to dobře uvědomujete.

Všichni znáte příběh o Mojžíšově stánku, který měl vnější nádvoří, tedy oblast třicetinásobku. To mluví o křesťanstvu na té první, základní rovině. Když se dostanete do svatyně, vstupujete do oblasti, ve které církev začíná fungovat na duchovní rovině. Mám zato, že by se tato oblast dala napasovat na letniční typ církve, i když ta asi není tím nejlepším představitelem. Pak je tam svatyně svatých, nejsvatější místo, které reprezentuje vyvolenou církev, Boží syny, církev pacholíka. Můžete ji nazývat různými jmény, která jsou v Písmu používána. Žádnou z těchto věcí jsem do Písma nezapsal já. Všechno to tam bylo dříve, než jsem přišel na scénu. Během historie bylo mnoho Božích mužů, kteří kázali o těch samých věcech, o kterých tu kážu dnes večer já. Kážeme je nejenom vám, ale církvi obecně. A kázalo se o tom nejenom v posledních sto letech, ale dokonce i předtím. Je to stejné evangelium, které zvěštovali učedníci. Pavel se tohoto tématu dotkl v epištole Římanům. Jan o tom mluvil ve svém evangeliu a do detailů se pustil ve svých dopisech, ve třech Janových epištolách. Psali o tom všichni pisatelé Bible: Matouš, Marek, Lukáš, Jan. Ti všichni mluvili o církvi v různých dimenzích – o rozměrech, ve kterých církev pracuje. Proč vám to všechno říkám? Protože se musíte setkat se slovem, které vám dá poznání a porozumění toho, co je nám jako jednotlivcům v církvi dostupné.

Dále bych chtěl říci, že jsem přesvědčen, že některé hlavní problémy, kterými církev trpí, jsou následující: Za prvé rozeznat a pojmenovat tyto tři úrovně církve, za druhé postoj, který jednotlivci k této pravdě zaujímají, a za třetí rozhodnutí, na které té úrovni se vlastně chtějí nacházet. A tak výzva dnešního večera zní: Chci, abyste se jako jednotlivci zamysleli nad tím, co vlastně chcete od Boha. Stejně jako v přirozeném je to také na duchovní rovině. Zní to téměř biblicky, že? Přirozené, duchovní. Nebo snad vaše Bible říká něco jiného než ta moje? Moje říká, že první je přirozené, pak teprve duchovní. (1Kor 15:44)

Kdybyste se ucházeli o práci v nějaké firmě nebo společnosti, byly by na vás kladeny určité nároky. Jistě by od vás něco vyžadovali. Nároky by odpovídaly místu, které se chystáte zaujmout. Je to v Česku stejné jako kdekoli jinde? Pokud budete spokojeni s postavením uklízečky, se

zametáním podlahy, myslíte, že z vás udělají vedoucího oddělení údržbářů? Prosím mějte na paměti, že jsem řekl: „Pokud jste spokojeni!“ Budete-li spokojeni s vaším konkrétním pracovním zařazením, budete ukazovat postoj nebo nějaké úsilí, kterého by si mohli vaši nadřízení všimnout? Mám na mysli jakýkoli projev, který by jim pomohl rozeznat, že vydáváte energii a úsilí a že potřebujete být povýšeni z místa, kde jste. Když jsem vyrůstal v církvi pod Božím slovem, přicházelo ke mně jedno slovo, které pravilo, že služba člověka si pro sebe sama udělá místo. Je to duchovní princip. Znamená to, že pokud mám srdce pastýře, ale nefunguji jako pastýř, ve svém srdci však mám zájem a péči o ovce... Jedna věc je přijít do církve, potřást si rukama a zeptat se, jak se máš a co se děje ve tvém životě, ale něco jiného je obětovat čas mimo shromáždění a církev, abych se k vám natáhl. Je to tak? A tak můžete mít služebnost pastýře, ale přitom nerozvinout zájem nebo touhu v té schopnosti chodit. Ne proto, že byste neměli příležitost, ale proto, že nemáte touhu. MÍT DAR A MÍT TOUHU JSOU DVĚ VĚCI, které pracují ve dvou různých oblastech. Je Boží zodpovědností dát vám dar, obdarovat vás. Avšak vaší zodpovědností, mojí zodpovědností, je ten dar rozvíjet.

Chci vám to nějak přiblížit. Kdybych chtěl být farmářem a vy byste za mnou přišli a dali mi osivo, mohl bych s tím osivem ve své ruce chodit a prohlašovat, že jsem farmář. Mám schopnost být farmářem. Mám potenciál být tím, kým farmář musí být. Ale nikdy k tomu nebudu mít příležitost, pokud správně nenaložím s osivem, které držím v ruce. Pokud jde o ten dar, existují různé stupně vývoje. Mohu ta semena vzít a zasadit je. Tím jsem započal své farmaření. Ale ještě nejsem zemědělec. Semeno roste samo od sebe, avšak jak se mu povede, bude záležet na tom, jak o něj budu pečovat. Slyšíte mě? ZÁLEŽÍ NA TOM, CO UDĚLÁM S TÍM, CO JSEM OBDRŽEL, A JAK DOBŘE TO BUDU DĚLAT – URČÍ TO, KAM SE DOSTANU NA KONCI DNE. Nezáleží to na nikom jiném. Zcela to záleží na úsilí a snaze, kterou vynaložím na to, co mi bylo dáno. Mojí zkušeností je, že při farmaření není těžké, aby semena rostla. Ale je nesnadné zajistit, aby ta semena rostla správně, byla zdravá a přinášela úrodu. I když to semeno v sobě obsahuje plnost všeho, čím má být, je potřeba mojí práce a úsilí, aby z toho mohlo být to nejlepší. Podívejte se na podobenství o rozsévači. Některá půda přinesla třicetinásobný užitek, jiná přinesla šedesátinásobný a ještě jiná přinesla stonásobný. Neměla snad ta třicetinásobná potenciál přinést stonásobný užitek? Rozhodně ano. Neměla snad ta šedesátinásobná potenciál stát se stonásobnými? Rozhodně ano. Co měla ta stonásobná, měla i ta třicetinásobná i šedesátinásobná. Ale výsledný užitek je závislý na péči a ochotě

zemědělce investovat. Můžete na to říci amen? Rozumíte mi, o čem mluvím? Haleluja.

Rozdíl mezi církvemi poslední doby (chci vám dát biblické porozumění), rozdíl mezi stoprocentní církví a třicetiprocentní církví a šedesátiprocentní církví nespočívá ve slově, které přijala, ale v porozumění, které s tím slovem přichází, a v touze jednotlivce s tím slovem naložit. Víte, farmaření pro mě bylo zjevením. V posledních pěti letech jsme pěstovali řadu plodin a produkovali potraviny v různé kvalitě. Pokud chcete to nejlepší, je to drahé, nemůžete to nijak ošidit, nelze na tom příliš šetřit. Je potřeba určité osobní oběti, a to nikoli podle teologie jednorázovosti. Zjistil jsem totiž, že během farmaření přichází různá období krizí. Chvála buď Hospodinu! Můžete říci amen? Doufám, že vás neuspávám? Dobře.

Problém církve poslední doby (a když mluvím o církvi poslední doby, mám na mysli tu stoprocentní církev) je ten, že uprostřed té stoprocentní existuje učení o třicetinásobku a o šedesátinásobku. A tato směsice teologie přímo vytváří prostředí konfliktu. Třicetiprocentní křesťan a šedesátiprocentní křesťan budou mít vždycky problém se stoprocentním křesťanem. Protože kvalifikace a požadavky na stoprocentnost jsou o mnoho přísnější než na šedesátiprocentnost nebo třicetiprocentnost. A půjdu dokonce tak daleko, že řeknu, že pokud budete zkoumat své vnitřní osobní konflikty, zjistíte, že jsou to konflikty služby. Rozumíte mi, co tím myslím, když říkám konflikty služby? Pokud má služebnost stonásobnou formu, pak šedesátinásobný a třicetinásobný křesťan slyší něco, co se mu nezbytně nemusí líbit. A proto to rozsuzuje a posouvá význam toho, co slyší, někam jinam.

Řeknu vám, jak to budou rozsuzovat. Víte, nemohou s tím slovem polemizovat. Protože ve služebnosti církve stonásobku je moudrost a poznání, které jsou velmi průkazné. Nelze proti tomu příliš argumentovat. Nemůžete argumentovat proti kázání o tom, že máme zemřít sami sobě. Je to biblické. Pro třicetiprocentního křesťana i pro šedesátiprocentního křesťana by odmítnutí takové zvěsti znamenalo odmítnutí Krista. „Ty blázne, cožpak nevíš, že nepadne-li zrno do země a nezemře, samo zůstává?“¹ Mluvíme o smrti sobě. Pokud budete zkoumat oltář na vnějším nádvoří a měděné umyvadlo, vejdete do svatyně se zlatým oltářem – všechny tyto nástroje mluví o smrti sobě. Takže

¹ Jan 12:24 – „Amen, amen pravím vám: Zrno pšeničné padne v zemi, neumře-li, onoť samo zůstane, a pakliť umře, mnohý užitek přinese.“

odmítnout tuto zvěst znamená odmítnout Krista. A ten třicetiprocentní křesťan nebo šedesátiprocentní křesťan může zavrhnout Krista pouze v případě, že zavrhne také Ducha svatého. Rozumíte? To není moje vlastní teologie, to říká Písmo. Myslím, že v Janovi v 16. kapitole se píše, že **DUCH BOŽÍ JE NÁM DÁN K URČITÉMU ZÁMĚRU**. K jakému? Proč je nám dán Duch Svatý? Víte to někdo? **ABY NÁS UVEDL DO VŠÍ PRAVDY.**² Slyšíte? Do vší pravdy. Třicet, šedesát, sto procent.

Tak se vás znovu ptám: **CO ŽÁDÁTE OD BOHA?** Co chcete? Co chcete? **CHCETE TŘICET, CHCETE ŠEDESÁT? NEBO CHCETE STO?** Jste spokojeni se zametáním podlahy? Nebo chcete řídit oddělení? Co chcete v Bohu? Požadavky kladené na třicetinásobek jsou odlišné od požadavků kladených na šedesátinásobek. Požadavky kladené na šedesátinásobek jsou odlišné od požadavků kladených na stonásobek. Haleluja. A třicetiprocentní křesťan, šedesátiprocentní křesťan, který žije v pro-středí sta procent, bude vždycky s tím prostředím zápasit. Protože v rámci mechanismů, které Bůh v této oblasti nastavil, není schopen to slovo zavrhnout. Co tedy udělá? Musí s tím přece něco udělat! Musí ospravedlnit svoji pozici vnitřní neshody. Takže co udělá? Víte to někdo? Říkáte, že odejde? Ne, a to je ten problém.

Pravděpodobně by měl odejít. Ale stane se to, že si najde nějakou vadu na poslu. Slovo je dokonalé, ale dokonalost slova máte v nedokonalé nádobě. A i když slovo, kterým je slouženo, je dokonalé, tak nedokonalost nádoby, která ho přináší, se často zjevuje. Možná, že vy jste takovou zkušenost neudělali. Ale mám tušení, že právě toto je velký problém. Slyšíte mě, myslím si, že toto je hlavní problém. Bůh v takovém prostředí pracuje a vynáší na povrch věci, které jsou nesvaté. Nemáme svobodu zcela toho posla odmítnout. Epištola Efezským kapitola čtvrtá, a nebudu to číst celé, protože to všichni znáte, přečtu jenom pár slov. Efezským 4:11. Píše se tam: „A *ont'*...“ Kdo je „*ont'*“? O kom se tu mluví? O kom se tady mluví, víte to? „*Ont'*“ je Bůh. Jehova. A Jehova něco má. Co Jehova učinil? Co udělal? „A *ont' dal*...“ Píše se tu, že dal, nebo jinak řečeno, ustanovil.³ Myslím, že mezi těmi slovy není žádný podstatný rozdíl. A pokud tedy odmítnete toho posla, co tím děláte? Co děláte? Odmítáte Boha? Co říkáte? Ano, odmítáte Boha. Pokud odmítáme

² Jan 16:13 – „Ale když přijde ten Duch pravdy, uvedeť vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluvit sám od sebe, ale cožkoli uslyší, toť mluvit bude; ano i budoucí věci zvěstovati bude vám.“

³ Efezským 4:11 – „A *ont' dal* některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné pak evangelisty, jiné pak pastýře a učitele.“

Boha, odmítáme toho posla. A pokud odmítáme slovo, které přináší, pak odmítáme také Boha. A pokud odmítáme slovo a posla, pak odmítáme také příležitost a upíráme Bohu možnost nás převést z místa, kde se nacházíme, ať už je to kdekoli, na místo, kde nás chce mít.

Teď vám dám jiný příklad. Verš se nachází v epištole Korintským. A pamatujte, že jsem řekl, že služba člověka si sama udělá místo. Bez ohledu na to, jaká ta služba je, protože Bůh v Těle ustanovil rozmanitost služeb. Haleluja. A je nutné, aby Tělo ve službě, která je mu dána, plynulo. Dobře, pojďme do druhé epištole Korintským. Podívejme se nejprve do páté kapitoly, snad je tam slovo, které mám na mysli. Ano, pátá kapitola. A nemluví se zde o službě, o které jsme četli v epištole Efezským, ale tato služba je vtělena do společenství, do společného shromáždění Těla. Takže druhá epištola Korintským pátá kapitola počínaje veršem 14: *„Láska zajisté Kristova víže nás. Jakožto ty, kteříž tak soudíme, že poněvadž jeden za všechny umřel, aby ti, kteříž živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, kterýž za ně umřel i z mrtvých vstal.“* Řeknu vám, o čem se zde mluví. Toto je počátek, princip zametání podlahy. Jinými slovy, každý, kdo má koště, začíná na této pozici. Následuje příklad Krista, a tak jako Kristus vydal sám sebe za církve, i my jsme spojeni s Kristem a plyneme ve stejném duchu. Toto je učednictví. Pokud chcete vědět, jakou máte službu, tak začíná právě tady. Záleží na tom, jak prospíváte v tom, co děláte. Víte, že ne všichni lidé zametají podlahu stejným způsobem?

Vzpomínám si na dobu, kdy pro mne začali pracovat moji synové, bylo jim asi tak pět, šest let. Dva z nich pro mne pracovali. Bývali jsme najímání jako stavitelé. Víte, na stavbě je někdy pěkný nepořádek. Vy asi nejste příliš obeznámeni se způsobem našeho stavění ze dřeva. No, nakonec máte na podlaze vždycky hromady pilin. A tak jsem pokaždé oběma hochům rozdal po koštěti a každému z nich jsem přidělil jednu stranu místnosti. Zametali podlahu a když jsem se později vrátil, jedna polovina místnosti bývala dočista vymetená a druhá polovina vypadala, jako kdyby to koště mělo v sobě díry. Abych si to ověřil, vzal jsem to děravé koště a dal ho druhému chlapci. To koště v sobě nemělo díry, bylo to úplně stejné koště! Ale rozdíl byl v úsilí, se kterým zametal – když něco zůstalo, tak se vrátil a zametal znovu, a pokud bylo třeba, zase se vrátil, a zametal tak dlouho, dokud to nebylo úplně zametené. Jeho záměrem bylo odvést co nejlepší práci, protože chtěl stoprocentní zametání a chtěl dosáhnout úplně čisté podlahy. Záměrem toho druhého bylo dostat se na druhý konec místnosti, aby to měl za sebou a mohl si jít

hrát s hromadou pilin nebo tak něco. Stejně tak to chodí v křesťanství ve vztahu k Božímu slovu. A chci vám říci, že ten, který se tak dobře naučil zametat svoji podlahu, začal být povyšován do pozic, které vyžadovaly více znalosti, více píle a více úsilí. Haleluja.

V páté kapitole druhé epištoly Korintským nacházíme postavení, místo, které Kristus vydobyl. Všichni začínáme na stejném místě, na stejné startovní čáře. Dobře. Verš 15 říká: „...za všechny umřel, aby ti, kteříž živi jsou, již ne sami sobě živi byli...“ Pokud máte zvýrazňovač, měli byste si podtrhnout tu větu: „... aby ti, kteříž živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, kterýž za ně umřel...“ Takže se dostáváme zpátky k teologii košty. Někteří z nás žijí trochu pro Něho a o mnoho více pro sebe. Někteří z nás žijí více pro Něho a o něco méně pro sebe. Ale kolik z nás touží žít plně pro Něho, a vůbec nežít pro sebe? Toto je učení o stoprocentní církvi. Není to třicet procent. Řekněme to takto: Budu žít třicet procent pro Něho a sedmdesát pro sebe. Kam se podělo těch sedmdesát procent, kam zmizely? Rozplynuly se? Když začnete na stu procentech a skončíte na třiceti, kam se poděje těch sedmdesát procent? Kde jsou? Kde jsou? Pohltili jste je na sebe samé. Nebo chcete žít šedesát procent pro Něho..., to je více než polovina. To už je dobré, ne? Dávám více než polovinu toho, co jsem, Hospodinu. To je velmi dobré. To zní jako hodně. Je to tak, co říkáte? Nezdá se vám to hodně? ☺ Ale kam zmizelo těch dalších čtyřicet procent?

Řeknu to jinak. Víte, někdy je možná lepší jeden příklad nebo obraz než mnoho slov. Jednou bylo shromáždění pro děti. Sestra, která ho vedla, tam měla tři mísy. Jedna byla plná, vedle ní byla prázdná a ta třetí byla také prázdná. Vzala deset procent obsahu z té plné mísy a vložila je do první prázdné mísy. Všechno ostatní vložila do té druhé prázdné mísy. Takže začínala na stu procentech – měla deset pomerančů. Jeden vzala a vložila do prázdné mísy a řekla: „To patří Bohu.“ Vzala ostatních devět a řekla: „Tyhle jsou moje.“ Potom vzala deset nových pomerančů a vložila je do první nádoby. A učinila to samé. Haleluja! Bůh má nyní dva pomeranče. Já však mám ve své nádobě osmnáct pomerančů. Co je na tomto obraze špatně? Ve světle toho, co říká Písmo, je naší křesťanskou zodpovědností...

Víte, jaká je vaše křesťanská zodpovědnost podle Písma? Milovat Pána, svého Boha... Musím to přečíst, protože se zdá, že to neznáte. Píše se, abychom milovali Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, ze vsí své síly, a v dalším evangeliu se píše i celou svou myslí. (Mat 22:37, Luk 10:27) Co je tedy v nepořádku na tom obraze? Co je

špatně? Není to tak, že by za těch třicet procent nebyla odměna, že by za těch šedesát procent nebyla odměna. Ale zeptám se: Proč bych se měl spokojit s třiceti? A proč bych se měl spokojit i s šedesáti, když se mi nabízí sto procent? Co? Slyšíte mě? Haleluja!

Tady někde bych chtěl skončit. Takže se píše, že již nemáme žít pro sebe, ale pro Toho, který za nás zemřel a vstal z mrtvých. A tak se opět vracíme k tématu služby a slova, které jsou vyžadovány ve stoprocentní církvi. A v 16. verši: *„A tak my již od toho času žádného neznáme podlé těla. A ačkoli jsme znali Krista podlé těla, ale nyní již více neznáme.“* Mám ještě poslední verš, který vám chci zanechat. Je to verš, který mluví o večeři Páně. V 11. kapitole první epištoly Korintským verš 26: *„Nebo kolikrátž byste koli jedli chléb tento a kalich tento pili, smrt Páně zvěstujete, dokudž nepřijde. A protož kdokoli jedl by chléb tento, a pil kalich Páně nehodně, vinen bude tělem a krví Páně.“* Verš 27 si můžete podtrhnout společně s veršem 29, ke kterému se také dostaneme. *„Zkusíš tedy sám sebe člověk a tak chléb ten jez, a z toho kalicha pí. Nebo kdož jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije, nerozsuzuje těla Páně.“* Máme zodpovědnost rozpoznávat slovo, rozeznávat služebnost, která to slovo přináší, a rozeznávat, jakým způsobem to slovo pracuje v Těle. A tak se vás ptám znovu: Co chcete od Boha? Musíte si to zodpovědět. Co chcete od Boha? POKUD CHCEME OD BOHA STO PROCENT SLOVA, PAK JE POTŘEBA, ABYCHOM SE VŠICHNI PODDALI PŘIKÁZÁNÍ, KTERÉ SKRZE TO SLOVO PŘICHÁZÍ, ABY MOHLO PRACOVAT. Můžete na to říci amen? Bůh vám požehnej. Amen.